



Kihúzó magam: magyar vagyok

2018 július 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

2

Átlag: 2 (1 szavazat)

Mérték

A mexikói orvos meglát a várakozó betegek között, és köszönés helyett azt mondja: „A magyar miniszterelnök egy kemény legény. Nem engedi be az illegális migránsokat.”

És már fordul is vissza a kórlapokhoz.

Mindenki engem néz a rendelésben. Nem elég, hogy a doktor felismer (ami ritkaság ebben a futószalagszerűen működő egészségügyben), de azt is tudja, hogy Magyarország a szülőhazám, annak ki a miniszterelnöke, és milyen politikát folytat. Magamon érzem a váróterem közönségének (jórészt latin-amerikaiak és kanadaiak, néhány európai) kíváncsi tekintetét.

Megragadva az alkalmat, kiselőadást rögtönzök a mellettem, köröttem ülőknek. Felsorolom, mennyi jó dolog történik Magyarországon. Például a csok. A tekintetekben hitetlenséget vélek felfedezni. Létezik ilyen, hogy a kormány támogatja a gyerekes családok otthonteremtését? Megemlítem a Nők 40-et, és néhány ötven fölötti hölgy irigykedve felsóhajt, mert nekik bezzeg legalább 67 éves korukig fognak dolgozni, mindegy, hányszoros nagymamák, és hogy a családjuknak milyen életszüksége lenne egy „főállású” nagyira.

Aztán rátérek a gyerekek nyári táboroztatására, a rászorulóknak ingyenes étkeztetésére, a rezsicsökkentésre és a támogatásra. Most már mindenki engem néz a rendelésben, és a vágyakozásból született csöndben valaki felsóhajt: „Hát igen. Ez Európa.” Kijavítom: nem, ez nincs így egész Európában. Csak Magyarországon.

Mindig hitetlenkedve olvasom-hallom külföldön dolgozó magyarok nyilatkozatait, hogy mennyire szégyellik magukat, mert az ottaniaknak rossz véleményük van az országunkról. Ilyenkor mindig az jut eszembe: kikkel beszéltek ezek a magyarok? Elvakult liberálisokkal? Én ugyanis a 18, tengerentúlon töltött évem alatt soha semmi hasonlót nem tapasztaltam.

Régebben, ha megkérdezték, honnan származom, az emberek a homlokukat ráncolták, nem tudták hová tenni Magyarországot, be kellett tájolni, hogy hol helyezkedik el Európában. Mostanában már nem kell magyarítani, a hírekből tudják, hogy ez az az ország, amelyik kiáll a függetlenségéért. Legutóbb egy tajvani fiatalember így foglalta össze a véleményét: „Magyarország miniszterelnöke egy erős vezető. Védi a saját népét. És egy vezetőnek ezt kell tennie, ezért választották meg.”

A latin-amerikai barátom egyenesen irigylitőlünk Orbán Viktort. Azon sóhajtozik, hogy az ő országában is elkelne már egy ilyen erős vezető, aki végre rendet teremt, mert az illegális bevándorlás miatt egyre rosszabb náluk a biztonság és romlik a gazdasági helyzet.

Nem tudom, hogy a magyarságukat szégyelliknek kik el kell pironkodniuk, de én még nem találkoztam olyan külföldivel, aki lekezelően beszélt volna rólunk. Kritizálta volna a kormányunkat. Olyanokkal sem hozott össze a sors, akik szégyelltek volna a saját hazájukat, akármilyen rettenetes körülmények közül jöttek is. Pedig sokuknak át kellett élniük éhezést, üldöztetést, nem kaptak orvosi ellátást, olyan helyre születtek, ahol nem lehetett kimondani, hogy diktatúra van, mert ott valóban diktatúra volt.

Csak bizonyos magyar körökben divat szégyellni a hovatartozást. Nem lennék meglepve, ha némelyikük le is tagadná a hazáját. Én büszke vagyok a magyarságomra, hogy egy olyan országban születtem, amelyiknek a népe bátor és erős. Ezért amikor megkérdezik tőlem, honnan származom, én mindig kihúzóom magam. A fejemet is fölemelem egy kicsit. És egyenesen az illető szemébe nézek, úgy mondom ki: Magyarországról.

Még soha senki nem szólt le a hazámat. De ha valaki így tenne, akkor kiállnék egy összehasonlítási párbajra, nézzük csak meg, hogy az ő országának a kormánya mennyire törődik a népével. Mennyire támogatja a családokat, a rászorulókat. Az emberek túlnyomó többsége ugyanis nem azért aggódik, hogy jaj, hát nem vagyunk multikulturális ország, meg hogy le kellene venni a keresztet a templomról, hátha zavar valakit. Nem ez foglalkoztatja őket. Hanem az, hogy el tudom-e tartani a családomat, fel tudom-e nevelni a gyerekeimet, és ehhez milyen segítséget kapok a kormánytól.

Egy ilyen összehasonlításban nem lehet alulmaradni, mert hazánk családtámogatási rendszere példa nélküli. Még csak azzal sem érvelhetnének más országok, náluk akkora a jólét, hogy senki sem szorulna csokra, nagymamanyugdíjra, rezsitámogatásra, és egyetlen gyerek sem megy éhesen az iskolába. Mert a szomorú valóság az, hogy egyre szélesebb réteg él egyre nehezebben Kanadában is, az Egyesült Államokban is, Európában is. Egy ilyen összevetésben tehát nem a magyarnak kellene lehajtani a fejét.

Én akkor sem jönnék zavarba, ha a GDP és a fizetések növekedési üteme vagy a foglalkoztatottság alakulása kerülne szóba. Vagy éppen a sajtó sokszínűsége és a demokrácia. Mert amíg a magát nem létezőnek nyilvánító

ellenzéki sajtóban büntetlenül világgá lehet kürtölni, hogy itt mekkora elnyomás van, addig ugye senki nem gondolja komolyan, hogy tartani kell az elnyomástól?

Húzzuk ki magunkat, emeljük fel a fejünket, ha valahol szóba kerül: magyarok vagyunk! Legyünk büszkék a hazánkra! Mert most van mire.

Paulina Éva

A szerző újságíró, Kanada

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló
